

goed wij kunnen, niet zal versmaden. Hij heeft het immers beloofd, dat waar twee of drie in zijnen naam vergaderd zijn, Hij daar in hun midden zal wonen; en voorzeker, het is niets buitengewoons, dat wij kunnen zeggen, de vervulling dier belofte meermalen ondervonden te hebben. Er was evenwel nog eene mogelijkheid, waarmede wij te strijden hadden, en die ons lang heeft beziggehouden, namelijk op welke wijze wij onze zondagavonden zouden doorbrengen. Toen onze kinderen nog klein waren konden wij hen altijd aangenaam en nuttig bezighouden met het een of ander, dat niet met de heiligheid van den zondag in strijd was; maar toen zij ouder werden, gevoelden wij, dat er iets anders moest bedacht worden, om te voorkomen dat die avonden werden doorgebracht in eene onbestemde bezigheid zonder doel of nut. Gij gevoelt, dat onze zondagmorgen- en middagdienst, alsmede de school, aan iederen bewoner van Noordhof de gelegenheid geven tot eene nuttige inspanning; maar er blijven toch nog lange avonden over, zoowel in den zomer als in den winter, waarvoor het zeer moeilijk is eenige nuttige bezigheid te vinden. In de steden heeft men, gelijk gij weet, eene avonddienst voor allen die er gebruik van wenschen te maken; maar hier zou dit zeer moeilijk, zoo al niet geheel onmogelijk zijn, ten minste zoo denken wij er over.

„Het was eene goede gewoonte van onze voorvaderen, eer de avonddienst werd ingevoerd,” vervolgde mevrouw Scott, „het geheele gezin om zich heen te vereenigen tot huiselijk onderrigt en Godsvereering; en wij besloten dit voorbeeld met eenige wijziging na te volgen. Wij vonden weldra dat het niet alleen belangrijk, maar ook zeer nuttig was; en ik hoop dat, wanneer gij eenige zondagen bij ons doorgebracht zult hebben, gij overtuigd zult zijn, dat zelfs in zulk een afgelegen hoekje als Noordhof is, wij niet verstoken zijn van christelijke gemeenschap, nuttige gesprekken en godsdienstig onderwijs, dat strekken kan om onzen dierbaren Heer te dienen, die niemand (zelfs niet de armen onder ons) zal afwijzen, dewijl Hij alleen in aanmerking wil nemen wat de mensch heeft, en niet wat hem ontbreekt.”

Hier werd ons gesprek afgebroken door het binnentreden van de beide oudste dochters mijner vriendin, Maria en Rebecca, die mij tot eene morgenwandeling kwamen uitnoodigen; en spoedig daarna werd ik aan kapitein Weatherley en aan zijne dochter in hun eigen huis voorgesteld, dat omtrent tien minuten afstands van Noordhof verwijderd was. Bij hen vond ik den heer Tresham, een ouden vriend van den kapitein, die daar een vrij lang verblijf hield. Het zou voor mij eene aangename bezigheid zijn, al die verschillende personen te beschrijven, maar dit eerste hoofdstuk is toch reeds veel te lang geworden. Ik moet mij dus tevreden stellen met hierbij te voegen, dat ik op den volgende dag des Heeren mijnen gastheer en onderscheidene leden van zijn gezin in de „kerk-karavaan” naar hunne gewone plaats van Godsvereering vergezeld en toen naar Noordhof terugkeerde, in gezelschap van den heer Townley, en met zeer veel genoegen naar het onderrigt, dat in het schoolgebouw gegeven werd, luisterde; daarna zag ik met eenig verlangen uit naar de gezellige zamenkomst, die 's avonds moest plaats hebben, en waarvan mijne vriendin reeds eenige melding gemaakt had. En nu, dewijl ik tot hiertoe, om elkander beter te kunnen begrijpen, mijne lezers heb binnengeleid in het gezelschap, in welks midden ik gedurende eenige maanden zoo geheel onverwacht was opgenomen, zal ik zooveel mogelijk den eenigzins zelfzuchtigen inhoud dien ik in dit hoofdstuk heb moeten volgen, vermijden, en trachten de verhalen, geschiedkundige anecdotes en meer ernstige gesprekken en opmerkingen, waarbij ik eene zoo gewillige en aandachtige toehoorderes was, zooveel mogelijk getrouw weder te geven.

Ik wil evenwel mijne pen hier nog niet nederleggen, zonder aan te merken, dat de plannen, die door mijne voortreffelijke vrienden te Noordhof gevormd waren, voor het geestelijke welzijn van hunne onderhoorigen, zoowel als om het godsdienstig leven in hun eigen hart te onderhouden van zoodanigen aard waren, dat zij met eenige wijziging door bijna iedere christelijke familie, die zich in dergelijke omstandigheden bevindt, kunnen nagevolgd worden. Vergun mij nog even uit te leggen wat ik hiermede bedoel, met een paar aanhalingen uit de voorrede van een boek¹⁾ dat ik vóór mij heb liggen.

„Dat ieder Christen een werk te doen heeft voor zijnen Heer en Meester, is eene duidelijke en eenvoudige waarheid; en hoewel allen niet dezelfde begaafdheden of gelegenheid bezitten, zoo is er toch niemand, die de eere Gods en het eeuwig welzijn zijner medemenschen

¹⁾ De Spenters, of beschrijving van een landelijk gehucht,” uitgegeven door het Godsdienstig Traktaatgenootschap.

opregtelijk ter harte neemt, die in deze wereld van zonde en smart toch niet ten minste iets doen kan, om het koninkrijk van den Zaligmaker uit te breiden; en indien hij niets meer dan slechts één talent bekomen heeft, zoo zal de getrouwe aanwending daarvan niet zonder belooning blijven.”

„Er zijn zeer veel eenvoudige en vergetene Christenen geweest, van wie de wereld nooit iets gehoord heeft, en tot wie, waarschijnlijk zelfs tot hunne eigene groote verwondering, op den oordeelsdag de woorden van den goddelijken Regter en Verlosser zullen gerigt worden: „Wel gij goede en getrouwe dienstknecht, over weinig zijt gij getrouw geweest, over veel zal Ik u zetten; ga in in de vreugde uws Heeren.” En indien de uitkomsten altijd door de menschelijke kennis en wetenschap van hunnen oorsprong af konden nagespeurd worden, zouden wij meermalen kunnen zien, dat die vergetene en nederige navolgers van Christus juist de uitverkoren middelen waren tot eene voorspoedige uitbreiding van het evangelie in vele duistere plaatsen der aarde. En voorzeker, de buurt van Noordhof was eene duistere plaats op aarde, toen de familie Scott er kwam wonen. Wat zij met den zegen van God, door hunne pogingen, hunnen invloed en hun voorbeeld geworden was, heb ik reeds eenigzins pogen aan te toonen.”

DE WEGEN DES HEEREN ZIJN ENKEL WIJSHEID EN GOEDHEID.

Een ouderenpaar, op wiens innig christelijk gestemd gevoel niet zeer te roemen viel, had een enig kind verloren en gevoelde daarover de innigste smart. Zij kenden echter den hoogen troost niet, door Jezus op aarde gebracht, en weenden dus als diegenen, welke noch vertrouwen op God, noch hoop voor den hemel hebben; ja hun morrend ongenoegen werd door hen niet in hun binnenste verborgen, maar brak in luide klagten uit. In deze gemoedsstemming bragt een leeraar der godsdienst hun een bezoek. Zij ontveinsden hem hunne gevoelens niet, maar deden hem de vraag: „Waarom de groote Bestuurder des heelals, die volgens de verklaring der H. Schrift toch enkel liefde was, hun dat enig kind had kunnen ontnemen?” — Na eenig bedenken sprak hij hen in dezer voege aan: „Ge wenscht van mij te weten, waarom God uw kind tot zich genomen heeft? Welnu, dan zeg ik: Hij wil van uw gezin ook één in den hemel hebben. Gij, dit heb ik al meer dan eens bespeurd, hebt nog geene geneigdheid aan den dag gelegd die zalige oorden binnen te treden, en zoudt uw lieveling, ware hij de uwe gebleven, ook zoo verkeerd hebben opgevoed. Die opvoedingstaak nu heeft Hij van u overgenomen. Maar ook u wil Hij zijne reddende hand reiken. Hoort slechts deze gelijkenis: Er was een goede herder, die in zijn stal smakelijk en kostelijk voedsel voor zijne schapen had bereid, en wel in zulk een overvloed, dat ze nu niet naar buiten wilden. Langen tijd joeg hij hen voort, maar zij draaiden in een kring rond, sprongen bij de geopende deur komende terug en bleven waar zij waren. De herder kreeg toen den inval een lam der kudde in zijne armen te nemen en het vooruit te dragen; en ziet toen liepen ook de andere schapen hem achterna. Mij dunkt de toepassing zal voor u niet moeilijk zijn. Christus is de goede Herder, de geopende schaapstal de hemel; het lam uw kind. Klopt er dus nog een welgezind ouderhart in uwen boezem, loop het dan na: want de Heer draagt de lammeren vooruit, opdat de ouden volgen zouden.

„Hij, toch is de goede Herder,
Die ons door dit leven leidt,
En langs goede en kwade paden,
Steeds ten hemel voorbereidt.”

Geroerd en dankbaar was deze toespraak aangehoord en de gezegende invloed er van was blijbaar in hun volgend levensgedrag.

H. N. v. T.

De methodisten waren in 1729 vier in getal, gedurende de eerste negen jaar groeiden zij aan van vier tot vijftig; sedert dien tijd zijn er 6,000,000 methodisten gestorven, 2,000,000 leven en 8,000,000 zijn onder den invloed hunner prediking.